

— Ний не щемъ да ни учатъ сръбски офицери. Тѣ ще ни научатъ на сръбското искусство — бѣганието. Ний по хубаво си се биемъ отъ тѣхъ. Не ни трѣба тѣхното учение.

— Да иматъ сръбитѣ да зематъ. Ний сръбски солдати не ставаме.

— Нека си ни пуснатъ тѣ да вървимъ съ войводата си въ Балкана. Не ни трѣбатъ намъ сръбски баталиони и офицери.

Такива и подобни тѣмъ разговори се чуваха наврѣдъ мѣжду хъшлацитѣ, а Вулетичъ, се правеше че ги не чува.

Около сръдъ ноцъ се прибраха момчетата по мѣстата си и си легнаха съ заканване че тѣ въ никакви сръбски солдати не искатъ да си обръщатъ.

На 16 Августъ пристигна въ Баня четата на Зандрукъ-Филоповичъ, която сѣщо отиваше за Делиградъ за да постѣпи въ доброволческата бригада.

Войводата на тази чета руския капитанъ Зандрукъ-Филоповичъ обясни на нашия войвода и на нѣкои хъшове, че доброволческитѣ баталиони съвсѣмъ нѣма да бѣдѣтъ командовани отъ сръбски офицери, а само отъ руски, и то повечето българи-руски офицери. Отъ руски офицери и унтерофицери и отъ българскитѣ чети ще се сфамирова „Руско-българска доброволческа бригада“, която щяла да има самостоятелно назначение, и която щяла да има възможность по лесно да постигне идеала на хъшлацитѣ — освобождението на България.

Тѣзи думи на капитана Зандрукъ-Филоповича много укротиха раздраженитѣ хъшлаци. Тѣ сами почнаха да се увѣряватъ че наистина тѣй по можяло да се свърши нѣкоя работа, и отново почнаха да си градятъ кули въ въздуха. Но имаше и такива Томовци, които недовѣрчиво клатѣха глава, и казваха, че 200,000 души сърби нищо неможаха да направятъ на турцитѣ, та 4—5000 души българи ще ги съсиятъ. Така мислящи макаръ и да имаше мнозина, но тѣ все бѣха малцинство, и макаръ и да вѣрваха твърдо на убѣждението си, избѣгнаха нарочно неговото распространение, за да не хвърлятъ изново въ отчаяние всичкитѣ хъшлаци.